

El nou curs 2013/2014 a l'IREL

L'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida (l'IREL) iniciarà el proper dilluns 2 de setembre les

activitats acadèmiques del curs 2013/2014 amb l'obertura del període d'inscripcions de matrícules, les quals es podran formalitzar a la secretaria del Centre, edifici del Seminari Diocesà (c/ Canonge Brugulat, 22), de dilluns a divendres, de 18 a 20.30 h. Les classes començaran el dia 12 de setembre, en horari de 7 a 9.30 del vespre.

El proper 17 d'octubre, el president de Càritas Española, Rafael del Río, llegirà la lliçó inaugural del curs 2013/2014 a l'aula magna de la Universitat de Lleida.

A l'IREL s'imparteixen els cursos de Grau-Batxillerat i Màster/Llicenciatura en Ciències Religioses —careres reconegudes civilment pel Ministeri de Educació i que preparen per a ser professor/a de religió—, els cursos d'agent de pastoral i, també, moltes altres activitats de tipus acadèmic com seminaris, cicles de conferències, cursos de diàleg entre fe i cultura, entre la fe i la persona i entre la fe i la justícia. Totes aquestes activitats es fan en col·laboració amb les quatre àrees del Bisbat i les Delegacions de la Diòcesi, essent el Sr. Bisbe el president.

Tota aquesta tasca mereix la vostra atenció i divulgació. I és que la persona que és matricula en assignatures de Grau-Batxillerat accedirà a una formació espiritual que l'a-

judarà a introduir-se en els estudis de Teologia, del Nou Testament, de moral fonamental, de bioètica, etcètera.

També, les persones compromeses en diversos serveis a la seva parròquia poden fer els cursos d'Agents de Pastoral, els divendres a la tarda, de 8 a 9.30 del vespre, o d'Animadors de Comunitat. Enguany també hi haurà un cicle de conferències dedicat a «La Saviesa», que s'afegeix al de Fe i Justícia, el qual,

organitzat per la Xarxa d'Entitats Cristianes i Justícia i Pau, tracta dels mínims imprescindibles de la dignitat humana en aquest temps de crisi punyent. El seminari «Atri dels gentils» estarà dedicat a la fraternitat.

L'IREL és un espai de diàleg entre l'humanisme i el cristianisme, un espai on cursar estudis de teologia i religió a nivell universitari. Un pont entre la fe i la cultura.

Per demanar més informació, truqueu al tel. 973 281 538 (a partir de les 17 h), a través de l'e-mail: irel@telepolis.com, o consultant el web: www.irelleida.com.

Carles Sió

AJUDANT A VIURE

Què diem i com ho diem

M'explicaren un conte sobre un pare que feia els impossibles per tal de dulcificar el caràcter amarg del seu fill, fins que se li va ocórrer donar-li martell i claus, recomanant-li que cada vegada que tingués una d'aquelles reaccions violentes amb algú, clavés un clau a la tanca de fusta del jardí de casa seva.

I així ho va fer el fill, dia rere dia, durant setmanes, fins que li va semblar que ja no calia clavar-ne més de claus. Pensava que ja havia après a controlar les seves reaccions agressives, a dominar-se i eliminar les expressions de mal gust... I va córrer molt content cap al seu pare, explicant-li tot feliç que ja podia relacionar-se amb normalitat.

El pare, reflexionant una estona i després de felicitar efusivament el seu fill, li va dir: «Fill meu, molt bé, estic molt content. Ara, torna a la tanca de fusta, arrenca tots els claus que has anat clavant i torna aquí amb ells.»

El fill quedà molt estranyat però, per no contradir el seu pare, el cregué i va extreure tots els claus de la tanca de fusta. En tornar el pare li preguntà: «Què has vist a la tanca al treure els claus?». Ell va contestar: «Només els forats que havien deixat els claus». I el pare va afegir: «Així és fill meu: per cada paraula feridora vas clavant un clau al teu voltant i, per molt que vulguis reparar el mal extraient el clau, sempre hi quedarà el forat com una mena de ferida oberta.»

Aquest conte ens pot fer pensar en la força de les paraules que pronunciem i els seus efectes sobre els altres: què diem i com ho diem, perquè una paraula dita a temps és una benedicció (com pot ser-ho també saber callar en el moment adequat), però pronunciada fora de lloc i/o de manera inadequada pot deixar una marca difícil d'esborrar.

Meditem-ho a la llum d'alguns textos bíblics: «No es pot pas aprovar la indignació injusta, perquè porta a la ruïna. L'home pacient sap controlar-se fins al moment oportú, i a la fi li ve l'alegria; es guarda les paraules fins a l'hora justa, i tothom celebra el seu seny» (*Siràcida 1,22-24*); «Qui em posarà una guarda a la boca i un segell de prudència als llavis, perquè el parlar no em faci caure i la llengua no em perdi?» (*Sir 22,27*); «Apreneu a mesurar les pròpies paraules, perquè el qui aprendrà a mesurar-les no serà trobat culpable. El pecador queda enxampat en les pròpies paraules, i el calumniador i l'orgullós també hi ensopegaran. No t'acostumis a jurar»; «Hi ha una manera de parlar que mereix la mort... No t'acostumis a dir grolleries indecents; no te n'oblidis ni diguis estupideses, encara que en tinguis el costum; l'home avesat a les paraules que ofenen no acabarà mai més d'aprendre la bona educació.» (*Sir 23,7-9.12-15*).

Rebeu la salutació dels vostre germà bisbe,

† Joan Piris
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

EDUARD BALLESTER

Intel·ligència límit

Una de cada tres famílies té una persona discapacitada al seu càrrec. L'Associació Catalana d'Integració i Desenvolupament Humà (ACIDH) és una entitat social d'utilitat pública que dóna suport a un col·lectiu que representa el 2-3% de la població; són persones amb intel·ligència límit. L'ACIDH treballa en la promoció i defensa dels seus drets i dóna suport de forma directa a 480 persones i indirecta a 2.500 més. L'Eduard Ballester n'és el gerent (www.acidh.org / 932 859 977).

Com és aquest col·lectiu?

Són persones que tenen el coeficient intel·lectual que se situa per sota del que considera l'OMS el rang de normalitat. Tenen dèficits de capacitat adaptativa en àrees com la comunicació, les relacions interpersonals, el treball, la salut, la seguretat... Gaudeixen d'un bon grau d'autonomia, però són vulnerables davant les exigències d'un entorn competitiu. A l'ACIDH procurem la seva integració plena en l'àmbit social i laboral.

Quines necessitats teniu?

El context és complex, amb unes retallades econòmiques colpidores. A les famílies els suposa un cost de 30.000 € anuals cobrir les necessitats. Segons la Coordinadora de Discapacitats Intel·lectuals, la disminució de gairebé 58M d'euros el darrer any ha suposat un retrocés de 30 anys en els drets de les persones d'aquest col·lectiu. Necessitem qualsevol tipus de suport: econòmic, material o personal.

Per què omple la seva tasca?

La raó de ser de la nostra feina és contribuir perquè cada persona amb discapacitat intel·lectual i la seva família pugui desenvolupar el seu projecte, així com promoure la seva inclusió com a ciutadans de ple dret.

JESÚS DE NATZARET

Les grans paràboles de Lluç

Crist és el veritable bon samarità (i 3)

Es pareix de l'Església van interpretar la paràbola en un sentit cristològic i van veure en la paràbola una al·legoria de la història humana: l'home mig mort i saquejat arran del camí és imatge «d'Adam», de l'home que veritablement ha caigut «en mans d'uns bandolers».

La teologia medieval va entendre les dues indicacions que dóna la paràbola sobre l'estat de l'home mig mort en un sentit antropològic. D'ell es diu que el despullaren (*spoliatus*) i que el van apallissar fins a deixar-lo mig mort (*vulneratus*). Segons els escolàstics això es refereix a la doble dimensió de l'alienació de l'home: l'home és *spoliatus in supernaturalibus* i *vulneratus in naturalibus*, despullat dels dons de la gràcia sobrenatural que Déu li donà, i ferit en la seva naturalesa. És veritat que això és al·legoria que va més enllà del que diu el text. Però és també un intent de precisar la doble mena de ferides que pesen sobre l'home en la seva història.

Si l'agredit és imatge de l'home, el bon samarità no pot ser més que imatge de Jesucrist mateix, que ens és foraster i allunyat i posat en camí per fer-se càrrec de la seva creatura malferida. El Déu allunyat s'ha fet el nostre pròxim en Jesucrist. Ell amoroseix les nostres ferides amb oli i vi, que són imatge dels sagraments que ens guareixen, i ens condueix a la posada que és l'Església, on som atesos, i encara paga les despeses de l'assistència.

Cada un de nosaltres necessita que primer el guareixin i el vesteixin de dons. Però també cada un de nosaltres ha d'esdevenir després un bon samarità, exemple de Jesucrist.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

Ser insensibles a los insultos

San Antonio abad tuvo por discípulo al joven Amonas, más tarde abad y obispo (s. III-IV). La primera lección que recibió el aspirante fue la siguiente: se lo llevó fuera de la celda, le mostró una piedra vertical —como un menhir— y le dijo:

—«Ve e insúltala. Dile toda clase de ofensas, injurias y ultrajes sin cesar durante toda la mañana, y pégalale.»

A la hora de comer, el abad Antonio le preguntó:

—«¿La piedra te ha contestado? ¿Te ha dicho algo?»

—«No», respondió Amonas. San Antonio concluyó:

—«Tú también has de comportarte como la piedra. Nunca has de recoger el insulto, ni la injuria, ni la ofensa; por nada, ni de nadie. Tu humildad debe hacerte imperturbable a los insultos e inalterable a las ofensas y siempre dueño de ti mismo, y todo por amor a Jesús.»

—¡Cuántos fracasos personales, matrimoniales y familias rotas! Nadie les enseñó la importancia del *conocimiento propio* para que aprendieran a *vencerse a sí mismos*; que erradicaran el *amor propio*, el *orgullo*.

—Cuánto sufrimiento evitaríamos si escucháramos a Jesús: «Aprended de mí que soy manso y humilde de corazón y hallaréis paz para vuestras almas.»

DONES DE FE

Maria Magdalena... i totes les altres (s. I-XXI)

«Lavors se'n tornaren del sepulcre i van anunciar tot això als Onze i als altres. Eren Maria Magdalena, Joana i Maria, mare de Jaume. També les altres que anaven amb elles ho explicaven als apòstols...» (Lc 24,9-10). Les primeres interlocutores amb Jesús ressuscitat són les dones, que reben la missió d'anar a anunciar la Bona Nova de la Resurrecció als apòstols.

Maria Magdalena és *apòstola dels apòstols*, anuncia-dora del Ressuscitat als qui l'anunciarien al món, comunicadora de la força de l'Esperit als qui el transmetrien a les comunitats, mediació de l'Amor de Déu per als qui en serien mediació enmig dels pobles. Maria Magdalena és la dona de fe que plora l'absència de l'Estimat, que reconeix la seva veu, que encarna la primera missió: «Vés a trobar els meus germans». Amor despullat, amor que acull, amor que es dóna. Amor que engendra des de la *kenosis*, com l'amor de Maria la mare de Jesús.

Maria Magdalena és el paradigma de totes les dones que al llarg de la història han anunciat el Ressuscitat. Dones màrtirs, dones de contemplació, acció, reflexió, guiatge espiritual. Dones de resistència enmig de la barbàrie, dones conegudes i reconegudes, dones anònimes... La fe de l'Església viu de la fe de totes les dones que han cregut, confiat, esperat, patit, estimat... Dones de fe d'ahir i d'avui que han engendrat i engendren el Regne amb responsabilitat, dignitat, perseverança, passió, tendresa... Maria Magdalena, i totes les altres.

Adelaide Baracco, teòloga

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

29. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ex 32,15-24. 30-34 / Sl 105 / Jn 11,19-27 (o bé: Lc 10,38-42)]. Santa Marta, germana de Maria i de Llätzer, amics de Jesús residents a Betània, patrona dels hostalers i taverners.

30. ■ Dimarts [Ex 33,7-11;34,4b-9.28 / Sl 102 / Mt 13,36-43]. Sant Pere Crisòleg (s. IV-V), bisbe de Ravenna i doctor de l'Església; màrtirs de Sant Joan de Déu (Calafell i altres indrets, 1936).

31. □ Dimecres [Ex 34,29-35 / Sl 98 / Mt 13,44-46]. Sant Ignasi de Loiola (1491-1556), prev., basc, fund. Companyia de Jesús a Roma (SJ, jesuïtes, 1540).

1. □ Dijous [Ex 40,14-19.32-36 / Sl 83 / Mt 13, 47-53]. Sant Alfons-Maria de Liguori (Nàpols 1696 - Pagani 1787), bisbe de Goti i doctor de l'Església, fund. redemptoristes (CSSR, 1732), patró dels confessors i moralistes.

2. ■ Divendres [Lv 23,1.4-11.15-16.27.34b-37 / Sl 80 / Mt 13,54-58]. Sant Eusebi de Vercel·li (†371), bisbe, d'origen sard.

3. ■ Dissabte [Lv 25,1.8-17 / Sl 66 / Mt 14,1-12]. Sant Gustau, bisbe; santa Lídia, de Tiatira, deixebra de Pau a Filipis (s. I); beata Joana d'Aza, mare de Domènec de Guzman; santa Cira, vg.

4. ■ † Diumenge vinent, XVIII de durant l'any (lit. hores: 2a set.) [Coh 1,2;2,21-23 / Sl 94 / Col 3,1-5.9-11 / Lc 12,13-21]. Sant Joan Maria Vianney (1786-1849), prev., rector d'Ars (bisbat de Belley), patró dels rectors de parròquia.

DIUMENGE XVII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 18,20-32)

En aquells dies, el Senyor digué: «Quin clam tan fort a Sodoma i a Gomorra! Que n'és de greu el seu pecat! Hi baixaré a veure si tota la ciutat es comporta com ho de nota aquest clam que m'arriba. Si no és tota la ciutat, vull saber-ho». Els dos homes que acompanyaven el Senyor se n'anaren en direcció a Sodoma, però Abraham es quedà encara davant el Senyor.

Llavors Abraham s'acostà i digué: «De debò que fareu desaparèixer tant el just com el culpable? Suposem que a la ciutat hi hagués cinquanta justos. Els faríeu desaparèixer? No perdonareu la població per amor dels cinquanta justos que hi hauria? Mai de la vida no podreu fer una cosa així! Fer morir el just amb el culpable? Que el just i el culpable siguin tractats igual? Mai de la vida! Vós que judiqueu tot el món, us podríeu desentendre de fer justícia?» El Senyor respongué: «Si trobava a la ciutat de Sodoma cinquanta justos, per amor d'ells perdonaré tota la població». Abraham insistí: «Encara goso parlar al Senyor, jo que sóc pols i cendra. Suposem que per arribar als cinquanta justos en faltessin cinc. Per aquests cinc que falten, destruiríeu tota la ciutat?» Ell contestà: «No la destruiria si hi trobava quaranta-cinc justos.» Abraham li tornà a parlar: «Suposem que només n'hi hagués quaranta». Li respongué: «No ho faria per consideració a aquests quaranta.» Abraham continuà: «Que el meu Senyor no s'enfadi si insisteixo: Suposem que només n'hi hagués trenta». Ell respongué: «No ho faria per consideració a aquests trenta.» Abraham insistí: «Encara goso parlar al meu Senyor. Suposem que només n'hi hagués vint». Ell contestà: «No la destruiria per consideració a aquests vint.» Abraham insistí de nou: «Que el meu Senyor no s'enfadi si insisteixo per darrera vegada: Suposem que només n'hi hagués deu». Ell respongué: «No la destruiria per consideració a aquests deu.»

▶ Salm responsorial (137)

R. *Senyor, sempre que us invocava m'heu escoltat.*

Us enalteixo amb tot el cor, Senyor, / us vull cantar a la presència dels àngels. / Em prosterno davant el santuari. R.

Enalteixo el vostre nom, / perquè estimeu i sou fidel. / Sempre que us invocava, m'heu escoltat, / heu enfortit la meva ànima. R.

El Senyor és excels, però es mira els humils, / mentre que els altius, els esguarda de lluny. / Si passo entre perills, em guardeu la vida, / detureu amb la mà l'enemic. / La vostra dreta em salva. R.

Que el Senyor continuï afavorint-me. / El vostre amor perdura sempre. / Acabeu la vostra obra, Senyor. R.

Crist prega al Pare i ensenya els apòstols a pregar. Miniatura d'un codex del monestir de Mont Athous

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 2,12-14)

Germans, pel baptisme fóreu sepultats amb Crist, i amb ell també vau ressuscitar, perquè heu cregut en el poder de Déu que el va ressuscitar d'entre els morts. Vosaltres éreu morts per les vostres culpes i perquè vivíeu com incircumcisos, però Déu us donà la vida juntament amb el Crist, després de perdonar-vos generosament totes les culpes i de cancel·lar el compte desfavorable on constava el nostre deute amb les prescripcions de la Llei; Déu retirà aquest document i el clavà a la creu.

▶ Evangeli segons sant Lluc (Lc 11,1-13)

Un dia Jesús pregava en un indret. Quan hagué acabat, un dels deixebles li demanà: «Senyor, ensenyeu-nos una pregària com la que Joan ensenyà als seus deixebles». Jesús els digué: «Quan pregueu digueu: Pare, que sigui honorat el vostre nom, que vingui el vostre Regne, doneu-nos cada dia el nostre pa, i perdoneu-nos els pecats, que nosaltres mateixos també perdonem tots els qui ens han ofès, i no permeteu que caiguem en la temptació.»

Després els deia: «Si algú té un amic, i aquest el va a trobar a mitjanit i li diu: Amic, deixa'm tres pans, que acaba d'arribar de viatge un amic meu i no tinc res per donar-li. Qui de vosaltres li respondria de dins estant: No m'amoïnis; la porta ja és tancada i jo i els meus fills ja som al llit; no em puc aixecar a donar-te'ls? Us asseguro que, si no us aixecàveu per fer un favor a l'amic, la mateixa impertinència us obligaria a aixecar-vos per donar-li tots els pans que necessita.»

«I jo us dic: demaneu, i Déu us donarà, cerqueu, i trobareu, truqueu, i Déu us obrirà, perquè tothom qui demana obté, tothom qui cerca troba, a tothom qui truca, li obren. Si un fill demana un peix al seu pare, qui de vosaltres li donaria una serp en lloc del peix? O bé, si li demana un ou, qui de vosaltres li donaria un escorpió? Penseu, doncs, que si vosaltres que sou dolents sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el Pare del cel donarà l'Esperit Sant als qui l'hi demanen.»

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 18,20-32)

En aquellos días, el Señor dijo: «La acusación contra Sodoma y Gomorra es fuerte, y su pecado es grave; voy a bajar, a ver si realmente sus acciones responden a la acusación; y si no, lo sabré.» Los hombres se volvieron y se dirigieron a Sodoma, mientras el Señor seguía en compañía de Abrahán.

Entonces Abrahán se acercó y dijo a Dios: «¿Es que vas a destruir al inocente con el culpable? Si hay cincuenta inocentes en la ciudad, ¿los destruirás y no perdonarás al lugar por los cincuenta inocentes que hay en él? ¡Lejos de ti hacer tal cosa!, matar al inocente con el culpable, de modo que la suerte del inocente sea como la del culpable; ¡lejos de ti! El juez de todo el mundo, ¿no hará justicia?» El Señor contestó: «Si encuentro en la ciudad de Sodoma cincuenta inocentes, perdonaré a toda la ciudad en atención a ellos.»

Abrahán respondió: «Me he atrevido a hablar a mi Señor, yo que soy polvo y ceniza. Si faltan cinco para el número de cincuenta inocentes, ¿destruirás, por cinco, toda la ciudad?» Respondió el Señor: «No la destruiré, si es que encuentro allí cuarenta y cinco.»

Abrahán insistió: «Quizá no se encuentren más que cuarenta.» Le respondió: «En atención a los cuarenta, no lo haré.» Abrahán siguió: «Que no se enfade mi Señor, si sigo hablando. ¿Y si se encuentran treinta?». Él respondió: «No lo haré, si encuentro allí treinta.»

Insistió Abrahán: «Me he atrevido a hablar a mi Señor. ¿Y si se encuentran sólo veinte?» Respondió el Señor: «En atención a los veinte, no la destruiré.» Abrahán continuó: «Que no se enfade mi Señor si hablo una vez más. ¿Y si se encuentran diez?» Contestó el Señor: «En atención a los diez, no la destruiré.»

▶ Salmo responsorial (137)

R. *Quando te invoqué, Señor, me escuchaste.*

Te doy gracias, Señor, de todo corazón; / delante de los ángeles tañeré para ti, / me postraré hacia tu santuario. R.

Daré gracias a tu nombre, / por tu misericordia y tu lealtad. / Cuando te invoqué, me escuchaste, / acreciste el valor en mi alma. R.

El Señor es sublime, se fija en el humilde, / y de lejos conoce al soberbio. / Cuando camino entre peligros, / me conservas la vida; / extiendes tu brazo contra la ira de mi enemigo. R.

Tu derecha me salva. / El Señor completará sus favores conmigo: / Señor, tu misericordia es eterna, / no abandones la obra de tus manos. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 2,12-14)

Hermanos: Por el bautismo fuisteis sepultados con Cristo, y habéis resucitado con él, porque habéis creído en la fuerza de Dios que lo resucitó de entre los muertos. Estabais muertos por vuestros pecados, porque no estabais circuncidados; pero Dios os dio vida en él, perdonándoos todos los pecados. Borró el protocolo que nos condenaba con sus cláusulas y era contrario a nosotros; lo quitó de en medio, clavándolo en la cruz.

▶ Evangelio según san Lucas (Lc 11,1-13)

Una vez que estaba Jesús orando en cierto lugar, cuando terminó, uno de sus discípulos le dijo: «Señor, enséñanos a orar, como Juan enseñó a sus discípulos.» Él les dijo: «Cuando oréis decid: "Padre, santificado sea tu nombre, venga tu reino, danos cada día nuestro pan del mañana, perdónanos nuestros pecados, porque también nosotros perdonamos a todo el que nos debe algo, y no nos dejes caer en la tentación".»

Y les dijo: «Si alguno de vosotros tiene un amigo, y viene durante la medianoche para decirle: "Amigo, préstame tres panes, pues uno de mis amigos ha venido de viaje y no tengo nada que ofrecerle". Y, desde dentro, el otro le responde: "No me molestes; la puerta está cerrada; mis niños y yo estamos acostados; no puedo levantarme para dártelos". Si el otro insiste llamando, yo os digo que, si no se levanta y se los da por ser amigo suyo, al menos por la importunidad se levantará y le dará cuanto necesite.»

«Pues así os digo a vosotros: Pedid y se os dará, buscad y hallaréis, llamad y se os abrirá; porque quien pide recibe, quien busca halla, y al que llama se le abre. ¿Qué padre entre vosotros, cuando el hijo le pide pan, le dará una piedra? ¿O si le pide un pez, le dará una serpiente? ¿O si le pide un huevo, le dará un escorpión? Si vosotros, pues, que sois malos, sabéis dar cosas buenas a vuestros hijos, ¿cuánto más vuestro Padre celestial dará el Espíritu Santo a los que se lo piden?»

COMENTARI

La pregària de Jesús i la nostra

Tot comença amb la pregària de Jesús que suscita l'interès dels deixebles. Jesús els ensenya a pregar tal com ell ho fa amb la pregària del pare-nostre. La versió que ens presenta Lluc és més curta que la de Mateu, però el contingut és el mateix (cf. Mt 6). Constitueix un resum de les pregàries jueves d'aleshores.

L'element propi i original està contingut en la primera expressió: Pare! Amb aquest mot (molt probablement correspon a l'original arameu *abbà*), Jesús expressa i ensenya a expressar l'actitud d'intimitat i de dependència confiada que té l'infant envers els seus pares. Je-

sús, com a Fill de Déu que és, pregava amb una profunda actitud filial envers Déu, i així ensenya a pregar els seus.

Tot seguit Jesús continua el seu ensenyament sobre la pregària amb dues paràboles: la de l'amic i la del pare.

Si un amic ve a mitjanit a importunar per una urgència es farà tot el que calgui per atendre'l. Les cases populars d'aleshores, d'una sola habitació, servien de cuina, magatzem, menjador, cambra i estable, tot alhora. Atendre una trucada quan la família era ja dormint comportava un bon enrenou. Atendre la sol·licitud urgent d'un amic, però, està per damunt de tot. Igualment, si un fill demana al seu pare de menjar, el pare, per dolent que sigui, no li donarà res que li faci mal.

Déu és l'amic millor i el pare millor, que atén la nostra pregària per importuna que sigui. Això suscita en nosaltres la confiança necessària per adreçar-nos a ell. «Demaneu, cerqueu, truqueu», ens invita Jesús, tal com va fer ell mateix, insistentment, en les seves nits de pregària. La nostra pregària se sustenta en la de Jesús: en les seves paraules i en les seves actituds més pregones d'intimitat, dependència i confiança en qui sabem que és Amic i és Pare.

Lluc ens ensenya que l'amor al proïsme, l'acollida de Jesús i de la seva paraula i la pregària confiada en el seu nom formen un tot indissoluble que caracteritza la vida cristiana dels seus deixebles, i la nostra pròpia vida.

Jordi Latorre, SDB

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

Fragments de la Catequesi de Benet XVI (19/12/2012) en l'Any de la Fe

«En la salutació de l'àngel, Maria és anomenada plena de gràcia; en grec el terme gràcia, *charis*, té la mateixa arrel lingüística que la paraula alegria. Fins i tot en aquesta expressió s'aclareix encara més la font de l'alegria de Maria: l'alegria prové de la gràcia, que ve de la comunió amb Déu, de tenir una relació tan vital amb ell, de ser casa de l'Esperit Sant, totalment modelada per l'acció de Déu. Maria és la criatura que d'una manera única ha obert la porta al seu Creador, s'ha posat a les seves mans, sense límits. Ella viu totalment de la relació i en la relació amb el Senyor; té una actitud d'escolta, atenta a reconèixer els signes de Déu en el camí del seu poble; s'insereix en una història de fe i d'esperança en les promeses de Déu, que constitueix el teixit de la seva existència, i se sotmet lliurement a la paraula rebuda, a la voluntat divina en l'obediència de la fe.»

«El "sí" de Maria a la voluntat de Déu, en l'obediència de la fe, es repeteix al llarg de tota la seva vida, fins al moment més difícil, el de la creu.»

(www.vatican.va/audiencies)

Per celebrar la solemnitat de l'Assumpció de la Mare de Déu, titular de la Catedral

El dimecres 14 d'agost, a la tarda, i tot el dia 15 s'exposarà la imatge de la Dormició de Maria al creuer de la nau central de la Catedral.

Horari de Misses:

- Dia 14: A les 18 h, Missa Vespertina
- Dia 15: Festa de l'Assumpció
  - A les 12 h, solemne Eucaristia. Tot seguit, processó per dins de la Catedral, finalitzant amb el cant de la Salve Regina
  - A les 19.30 h, Eucaristia.

Revisió de curs de l'arxiprestat Perifèria

El pati de la parròquia de Pardinyes ha acollit, recentment, la reunió del Consell Pastoral de l'arxiprestat Perifèria. Els seus membres han fet una valoració de les activitats que, de manera conjunta, han portat a terme les parròquies de tot l'arxiprestat.

S'ha dedicat especial atenció al tema pastoral prioritzat enguany: la implantació d'una nova forma de preparació-formació dels pares que demanen el baptisme per als seus fills.

El material que s'ha editat per a aquesta finalitat és comú a totes les parròquies.

Pel que fa a les activitats conjuntes, encara que la participació no sigui la desitjada, s'ha acordat mantenir-les, perquè donen unitat arxiprestal, ajuden a marcar objectius i a cohesionar a tot el grup.

La reunió va acabar amb un sopar fred, al mateix pati de la parròquia.

Conxita López Torres

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de St. Pere

De dilluns a dissabte de 10 a 12 h de juliol fins a setembre

• Del 23 al 29 de juliol:

—JMJ Rio 2013, Jornada Mundial de la Joventut.

La Coral del cercle de Belles Arts està de festa

El diumenge 16 de juny, la parròquia de Sant Martí va acollir la Coral l'Estel del Cercle de Belles Arts de Lleida, celebrant una Eucaristia per donar gràcies dels 30 anys de trajectòria musical i de cant coral, amb un record especial pels cantaires difunts en aquests anys i també pels respectes familiars.

La celebració va comptar amb l'acompanyament d'orgue, cants, ofrenes i pregàries. Cada cantaire va deixar una flor als peus de la Mare de Déu, tantes com anys fa que té de vida aquest cor, formant un ram de lliris i gladiols d'una gran blancor i harmonia. També es va encendre un cirí per cada un dels cantaires difunts.

El rector, Mn. Vicenç Alfons, va tenir paraules d'elogi i d'esperonament pels membres cantaires. I també d'agraïment per la generositat de la coral, en oferir habitualment i humilment els seus cants i la seva música al servei dels altres.

Gemma Maria Naranjo

AYUDANDO A VIVIR

Qué decimos y cómo lo decimos

Me explicaron un cuento sobre un padre que hacía lo imposible para dulcificar el carácter amargo de su hijo, hasta que se le ocurrió darle martillo y clavos, recomendándole que cada vez que tuviera una de esas reacciones violentas con alguien, clavara un clavo en la cerca de madera del jardín de su casa.

Y así lo hizo el hijo, día tras día, durante semanas, hasta que le pareció que ya no era necesario clavar más clavos. Pensaba que ya había aprendido a controlar sus reacciones agresivas, a dominar y eliminar las expresiones de mal gusto... Y corrió muy contento hacia su padre, explicándole feliz que ya podía relacionarse con normalidad.

El padre, reflexionando un rato y después de felicitar efusivamente a su hijo, le dijo: «Hijo mío, muy bien, estoy muy contento. Ahora, vuelve a la valla de madera, arranca todos los clavos que has ido clavando y vuelve aquí con ellos.»

El hijo quedó muy extrañado pero, por no contradecir a su padre, le obedeció y extrajo todos

los clavos de la cerca de madera. Al volver, el padre le preguntó: «¿Qué has visto en la cerca al sacar los clavos?». Él contestó: «Sólo los agujeros que habían dejado». Y el padre añadió: «Así es hijo mío: por cada palabra hiriente vas clavando un clavo a tu alrededor y, por mucho que quieras reparar el daño extrayendo el clavo, siempre quedará el agujero como una especie de herida abierta.»

Este cuento nos puede hacer pensar en la fuerza de las palabras que pronunciamos y sus efectos sobre los demás: qué decimos y cómo lo decimos, porque una palabra dicha a tiempo es una bendición (como puede serlo también saber callar en el momento adecuado), pero pronunciada fuera de lugar y/o de manera inadecuada puede dejar una marca difícil de borrar.

Meditemos a la luz de algunos textos bíblicos: «No se puede aprobar la indignación injusta, porque lleva a la ruina. El hombre paciente sabe controlarse hasta el momento oportuno, y al cabo le

viene la alegría; se guarda las palabras hasta la hora justa, y todo el mundo celebra su cordura» (*Eclesiástico* 1,22-24); «¿Quién me va a poner una guardia en la boca y un sello de prudencia en los labios, para que el hablar no me haga caer y la lengua no me pierda?» (*Sir* 22,27); «Aprended a medir las propias palabras, porque quien aprenda a medirlas no será encontrado culpable. El pecador queda pillado en las propias palabras, y el calumniador y el orgulloso también tropezarán. No te acostumbres a jurar. Hay una manera de hablar que merece la muerte... No te acostumbres a decir groserías indecentes; no lo olvides ni digas estupideces, aunque tengas la costumbre, el hombre acostumbrado a las palabras que ofenden jamás acabará de aprender la buena educación.» (*Sir* 23,7-9.12-15).

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlántico: 0081-0455-94-0006223737